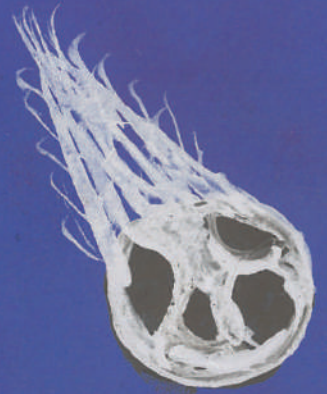

TURINYS

VIETOJ ĮŽANGOS	7
ŽVAIGŽDĖ IR METEORAS	9
IŠ KUR ATsiranda MAMOS?	10
LABAI LABAI	13
TAVE PAŽĪSTU	15
MERGAITĖ	17
MAŽASIS PRINCAS	19
„TĖVE MŪSŲ“ PAGAL VAIKĄ MŪSŲ	21
ŽYDINTIS EŽIUKAS	23
EMOCIJŲ KORTEILIS	25
PUSĖ	26
POKŠTAS	29
ANT KELIŲ	31
SŪPYNĖS	33
MAŽAS	35
SMĖLIO DĖŽĖ	37
MUSĖ	38
KIEK IMSIM DAIKTŲ?	41
NEMIEGIUS	42
PANDA	44
MIEGO AVYTĖ	47
PAUKŠČIŲ LOPŠINĖ	49
MEILĖ	51
TRAUKINIAI	52
KARALIŲ PĖDOS	54

VIETOJ IŽANGOS

Mama:

– Žiūrėk, žvaigždė krenta! Sugalvok norą!

Tėtis:

– Žvaigždės nekrenta, čia meteoras, bet sugalvosiu.

Trumpas mokslo komentaras:

Astronomų kalba, posakis „krentanti žvaigždė“ yra klaidingas, nes tai, ką matome krentant, iš tiesų yra ne žvaigždės, bet meteorai, t. y. dangaus kūnai, kurie patekę į Žemės atmosferą, dėl trinties liepsnoja ir daro žvaigždės įspūdį.

Ką apie žvaigždę kalba Šventasis Raštas:

„Išklause karaliaus, išminčiai leidosi kelionėn. Ir štai žvaigždė, kurią jie buvo matę užtekant, traukė pirma, kol sustojo ties ta vieta, kur buvo kūdikis. Išvydę žvaigždę, jie be galo džiaugėsi. Įžengę į namus, pamatė kūdikį su motina Marija ir, parpuolę ant žemės, jį pagarbino. Paskui jie atidengė savo brangenybių dėžutes ir davė jam dovanų: aukso, smilkalų ir miros.“ (Mt, 2, 9–11)

ŽVAIGŽDĖ IR METEORAS

Mamai nukrito žvaigždė.
Tėčiui tai tik meteoras.
Turi svajonę varlė –
kad neprarytų bajoras.

Turi svajonę pelė –
kad nepakliūtų į spąstus.
Turi svajonę katė –
lašinių paltį užkąsti.

Turi svajonių mama –
kad neprisviltų keptuvė,
kad neišbėgtų sriuba
ir kad priskustų kas bulvių.

Turi svajonių ir tėtis –
kad neužgestų lemputės,
kur pasidėti turėtų
visos varžtelių dėžutės.

Turi svajonę žvaigždė –
žvaigžde nevadint meteoru.
O meteorui garbė
kristi tai žvaigždei po kojom.

MERGAITĖ

Užaugus būsiu kaip mama
ir žirnių sriubą virsiu.
Sakysiu: „Valgyk, kol šilta.“
Sveiku maistu lėles maitinsiu.

Sakys jos: „Ne ne ne –
mes norime deserto!“
Sakysiu: „Ne, pirma
ragaukim maisto sveiko!“

Praversiu spintą kaip mama –
suknia viena, jau dvi, jau trys jos saujoj:
„Vėl apsirengti kuo nėra...“
Kaskart nustebsiu vis iš naujo.

Skaitysiu knygą kaip mama
ir vieną kitą parašysiu.
Kalbėsiu rimais įkvėpta.
Lėles gerais žmonėm auginsiu.

Mylėsiu kantriai kaip mama
ir nenutolsiu nė per sprindį.
Sakysiu šimtą „Myliu aš tave!
Ir dvi akis, ir lūpų vingį!“

MAŽASIS PRINCAS

– Tikrai draugystei reikia prisijaukinti lapę. Kad nepaspruktų, vaike, paglostykim jai kailį.

– Tu daug žinai, mamyt, bet lapės irgi gudrios... Ar nereikės jos vytis, jei ji norės pasprukti?

– Nereikia lapių vytis. Draugystė – ne katė maiše. Geriau delne mažytis nei didelis miške.

– Tai pasakyk, mamyte, kodėl maži vaikyčiai išeina ir negrįžta, nespėjus prijaukinti?

– Mano smalsus vaikyti, aš šito nežinau... Gal debesėlis pasakytų? Juk jis arčiau dangaus...

– Kam gi klaust debesų? Jie neturi ausų. Jie nemato žmonių, nes neturi akių.

– Mano mielas sūnau, jau ne kartą sakiau – visko vien akimi pamatyt negali.

Su vaikais iš dangaus galim susidraugaut, nes kai princai maži, girdi jie širdimi.

EMOCIJŲ KORTEILIS

Aš – čili pipiras!
Emocijos pilas!
Kalbėti nenoriu –
raudot, raudonuoti!

Paglostyk man galvą,
paduok savo ranką –
ir rūškaną miną
keičiu į citriną!

Pabūsiu sau tyliai,
kol niekas negirdi –
trys sprigtai dar kartą
agurkui į kaktą!

Įkvėpsiu, iškvėpsiu,
patogiai prisėsiu.
Ramus kaip moliūgas,
audros nepabūgęs.

Užkrimsiu arbūzo –
aštrus jau nebūsiu!
Švelnus kaip pūkelis
ant persiko odelės!

SŪPYNĒS

Pasupk mane į taiką –
mažytį mažą vaiką!
Pasupk į pienių vasarą
ir šiltą vėjų pasaką!

Pasupk mane į dainą,
kur natos šoka taikiai!
Pasupk mane į sodą,
kur žydi baltas žodis.

Pasupk mane į žiedą –
jame taikus drugelis miega.
Aš tyliai dureles praversiu,
gėlės nektaro pasisemsiu.

Pasupk mane į meilę –
žiūrėsiu jai į veidą!
Pasupk, kur būti gera,
kur nieks nežaistų karo...

NEMIEGIUS

Tai sakot „labas rytas“?
Net nežinau, ir ką jums atsakyti...
Pelėdos vaikas aš – Nemiegius.
Nemiegiai naktimis nemiega.

Aš naktį gilią mintį audžiu
ir nė minutės nenusnaudžiu.
Naktim nemiega filosofai –
aš laiko miegui neeikvoju.

Gal jau seniai jums viskas aišku,
o aš ir vėl iš naujo klausiu –
kai beriat druską iš akies,
tai iš kairės ar dešinės?

O padirbėjus iš peties,
ar skausmas nugaros neries?
Kai griovį peršokat, tai sakot „op“,
o kai neperšokat – sau nesukat galvos?

O kai ją sukat, klausiu vėl –
kada, kodėl, kairėn ar dešinėn?
Kodėl be batų batsiuovys?
Ar jam nešalta basomis?

Tai kaip galiu miegot ramiai,
kai basomis bėgioja batsiuoviai?
Sukioju galvą tai kairėn, tai dešinėn –
gal viską žino vyturiai?

MEILĖ

Man sako dieną naktį „myliu“,
o aš jos niekaip nerandu...
Žiūriu į lempas, ieškau knygoj,
buvau ne kartą po stalu.

Ji valgoma? Nevalgoma?
Ragaujama su medumi?
Ne, sako, ji viena skanaujama,
nes ir pati labai saldi.

Kaip vasarą ledai?
Šaldiklį pradarau...
– Oi, ne, vaikeli, ką darai?
Už ledą ji kur kas karščiau.

– Tai gal puodelyje kakavos?
Saldi, karšta ir ne ledai...
Žiūrėk, galva, ranka ir kaklas –
ji slepias čia tikrai!

– Tikrai jos bėriau į kakavą,
ja saldinu kiekvieną miegą,
ja vakar gardinau pyragą,
jos palieku tau ant blakstienų.

Pilnos indaujų lentynėlės.
Jos sklidina lėkštėj sriuba.
Ja kvėpia net džiovintos ramunėlės.
Jos daug visur ir dar truputį čia!